

РЕШЕНИЕ

№ 15016

гр. София, 20.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в публично заседание на 06.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **1405** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на А. С. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-20/27.01.2026 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250022-022-0132979/11.11.2025 г., издадено от главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С..

В жалбата и в последващите писмени изявления оспорващият поддържа, че решението е незаконосъобразно, защото потвърждава заповед върху лична банкова сметка на физическо лице, по която постъпват средства от Държавен фонд „Земеделие“. Излага, че тези средства имат публичен, целеви и несеквестрируем характер, поради което не могат да бъдат използвани за обезпечаване и принудително погасяване на публични вземания. Позовава се на чл. 104, ал. 1 и ал. 2 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2025 г. и поддържа, че тълкуването на административния орган, според което тази закрита не се прилага при изплащане на средствата по банковата сметка на получателя, е неправилно, формално и лишава нормата от практическо действие. Твърди също, че наложен е частичен заповед върху сума от 600 евро без правно основание и без анализ на характера на средствата, че сметката е лична и не обслужва стопанска дейност, че издържа малолетен син, а съпругата му е с трайно намалена работоспособност 72 на сто и с влошено здравословно състояние, поради което заповедът засяга жизнения и семейния минимум и е в противоречие с принципа на съразмерност. Навежда и

доводи, че част от събираните чрез изпълнителното дело местни данъци и такси за имот в [община] не са дължими, тъй като в имота липсват годни сгради, описаните в нотариалния акт паянтови постройки отдавна не съществуват, а той се е отказал от правото си на собственост.

Прави искане за отмяна на решението, а по същество и приемане, че средствата по банковата сметка не подлежат на принудително изпълнение, респективно връщане на преписката за ново произнасяне.

Ответникът - директорът на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С. чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че постановлението е издадено от компетентен орган, при наличие на изпълнително дело за изискуеми публични вземания и при спазване на закона. Счита, че чл. 104 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2025 г. е неприложим, тъй като не се касае за възложена от държавата дейност, а за средства, постъпващи по лична банкова сметка на физическо лице. Излага, че запорът е наложен до размера на подлежащите на събиране публични задължения, че запорното съобщение съдържа указания за изключенията по чл. 213 ДОПК, както и че длъжникът не е представил заместващо обезпечение.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП – С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2022 г. срещу А. С. Н. за събиране на публични вземания. Предмет на изпълнението са задължения за данък върху недвижимите имоти и такса за битови отпадъци по декларации и актове за установяване, както и задължения по електронни фишове. Производството е започнало по реда на чл. 221, ал. 1 ДОПК, като до длъжника е изпратено съобщение за доброволно изпълнение № С230022-048-0042713/15.03.2023 г.

На 11.11.2025 г. главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250022-022-0132979/11.11.2025 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети, суми, предоставени за доверително управление, както и върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги „Обединена българска банка“ АД, за сумата 1 345,51 лв. От материалите по преписката е видно, че преди налагането на мярката е била налична информация за очаквано плащане към жалбоподателя от ДФ „Земеделие“, а запорно съобщение до банката е изпратено същата дата.

Срещу постановлението е подадена жалба по административен ред, по която е постановено Решение № ПИ-20/27.01.2026 г. на директора на ТД на НАП – С.. В него решаващият орган е приел, че обезпечителната мярка е наложена от компетентен орган, при наличие на подлежащи на събиране публични вземания, че отказът от право на собственост върху недвижим имот, извършен през 2022 г., не изключва събирането на вече възникнали задължения за предходни периоди, както и че запорът върху постъпленията по сметката не противоречи на чл. 104 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2025 г., тъй като в случая не се касае за средства за възложена от държавата дейност. С решението жалбата е оставена без уважение.

От удостоверение за връчване по електронен път се установява, че решението и приложението към него са изпратени и връчени на жалбоподателя на 30.01.2026 г. на декларирания електронен адрес. Жалбата до съда е подадена чрез ТД на НАП – С. на 02.02.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима. Подадена е в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК, от лице с правен интерес от

обжалването, срещу подлежащ на съдебен контрол акт и след изчерпване на задължителния административен ред.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 197, ал. 1 ДОПК – директорът на компетентната териториална дирекция, а потвърденото с него постановление изхожда от компетентен публичен изпълнител. Актовете са постановени в предвидената от закона писмена форма и съдържат изискуемите реквизити. Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на тези, които сами по себе си да обуславят тяхната отмяна. Спорът е по правилното приложение на материалния закон.

Предмет на съдебния контрол в настоящото производство е както решението на директора на ТД на НАП – С., така и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250022-022-0132979/11.11.2025 г., доколкото по силата на чл. 197, ал. 2 и ал. 3 ДОПК съдът следва да извърши цялостна проверка за законосъобразност на наложената обезпечителна мярка.

Не е спорно по делото, че срещу жалбоподателя е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2022 г. за събиране на публични вземания, както и че по принцип е допустимо налагането на обезпечителни мерки за обезпечаване на такива задължения. Не е спорно и че с процесното постановление е наложен заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети, суми, предоставени за доверително управление, както и върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги „Обединена българска банка“ АД, за сумата 1345,51 лв. От самото решение на директора се установява, че към датата на налагане на заповедта приходната администрация вече е разполагала със справка от ДФ „Земеделие“ от 04.11.2025 г., от която е било видно, че А. Н. има вземане към фонда, като именно това е мотивирало публичния изпълнител да пристъпи към процесната обезпечителна мярка. Следователно не се касае до абстрактен заповед върху банкова сметка без връзка с определени постъпления, а до мярка, наложена при налични данни за очаквано постъпване на средства от ДФ „Земеделие“, които впоследствие по делото са доказани и като реално постъпили по същата сметка.

Основният спорен въпрос е дали постъпилите и постъпващи по сметката на жалбоподателя суми от Държавен фонд „Земеделие“ представляват секвестрируемо имущество, върху което може да бъде насочено обезпечение и принудително изпълнение, или са извън него поради специалния си правен режим.

Настоящият състав приема, че тези средства не могат да бъдат третираны като обикновени парични постъпления, свободно годни за обезпечаване и принудително погасяване на публични задължения. По естеството си те представляват публично целево финансиране, предоставяно при нормативно установени предпоставки и предназначено да достигне до бенефициера и да бъде използвано за целта, за която е отпуснато. Самото постъпване по банкова сметка не води до отпадане на техния целеви характер и не ги превръща автоматично в имущество, върху което може да бъде насочено принудително изпълнение за други публични задължения.

Съгласно чл. 1 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП) са предвидени различни форми на подпомагане на земеделските производители, включително държавно подпомагане и прилагане на схеми и мерки в рамките на Общата селскостопанска политика. По силата на чл. 17а ЗПЗП предоставяните по този ред средства са публични финансови средства, а съгласно § 1, т. 50 от допълнителните разпоредби на закона представляват публично финансиране. Когато такива средства са предоставени по този специален ред, те не могат да бъдат отклонявани за цели, различни от тези, за които са отпуснати. Този извод се подкрепя и от

правото на Европейския съюз. Съгласно чл. 44 от Регламент (ЕС) 2021/2116 държавите членки гарантират, че плащанията към бенефициерите по финансирането, предвидено в регламента, се извършват в пълен размер, за да могат същите да се използват ефективно по предназначение. Следователно подпомагането трябва да достигне до бенефициера в пълния му размер и да послужи за целта, за която е предоставено, а не да бъде използвано за удовлетворяване на други задължения, включително публични. Противното би обезсмислило самото подпомагане и би довело до използване на средствата за различна от нормативно предвидената цел.

В тази връзка съдът приема, че режимът на тези средства не може да бъде схванат единствено през общата норма на чл. 213 ДОПК. Макар в тази разпоредба да не е посочена изрично категория „субсидии от ДФ „Земеделие““, това не изключва съществуването на специално основание за тяхната защита, когато такова следва от специалната уредба на подпомагането, от характера на средствата и от целта, за която са отпуснати. Касае се за допълнително основание за несеквестируемост, произтичащо от специалния режим на съответното целево публично финансиране.

Същевременно чл. 104, ал. 1 и ал. 2 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2025 г. изразява законодателното разрешение, че целево предоставени публични средства не следва да бъдат използвани за обезпечения и за принудително погасяване на публични и частни вземания. Макар административният орган да е възприел стеснително разбиране за приложното поле на тази разпоредба, съдът приема, че в съчетание със специалната уредба на подпомагането по ЗПЗП и с правото на Европейския съюз тя налага извод, че средствата от ДФ „Земеделие“, предоставени като целево публично финансиране, не могат да бъдат отклонявани за погасяване на други публични задължения на получателя.

Неправилен е изводът на административния орган, че публичният изпълнител не може да установи произхода и характера на постъпващите суми, както и че преценката относно секвестируемостта е в сферата на банката или третото задължено лице. Преценката дали дадено имущество подлежи на обезпечение и принудително изпълнение е правна преценка по законосъобразността на изпълнителното действие и принадлежи на публичния изпълнител и на решаващия орган, а в крайна сметка подлежи на съдебен контрол. При наличие на данни по преписката за очаквани и реално постъпили суми от Държавен фонд „Земеделие“, органът е бил длъжен да изследва техния произход, да прецени приложимия им режим и при необходимост да ограничи мярката така, че да не ги засяга. Именно това не е сторено. В процесното постановление липсва каквото и да било разграничение между евентуално секвестируемите наличности по сметката и постъпленията от Държавен фонд „Земеделие“. В заповедното съобщение и в потвърждаващото решение не е извършена преценка, че заповедта не обхваща тези средства или че обхваща само други постъпления по сметката. Напротив, административният орган е възприел, че по принцип няма пречка и тези средства да бъдат включени в обхвата на обезпечението. Именно това прави акта материално незаконосъобразен. Незаконосъобразността на акта се състои не в самото налагане на обезпечителна мярка по изпълнителното дело, а в нейната неиндивидуализираност по отношение на постъпленията със специален режим.

В този смисъл решения № 1031/10.03.2026 г., по адм. дело № 1496/2025 г. по описа на Административен съд – Пазарджик, № 549/31.03.2026 г., по адм. дело № 74/2026 г. по описа на Административен съд – Търговище, № 1252/17.10.2024 г., по адм. дело № 623/2024 г. по описа на Административен съд – София-област, № 3950/15.06.2023 г., по адм. дело № 2998/2023 г. по описа на Административен съд – София-град и № 1172/04.03.2025 г., по адм. дело № 1819/2024 г. по описа на Административен съд – Благоевград.

Останалите доводи на жалбоподателя не обуславят извод за цялостна незаконосъобразност на

постановлението. Въпросът дали част от събираните публични задължения за данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци са били правилно установени по съответните актове не може да бъде разрешаван в настоящото производство по контрол върху обезпечителната мярка, тъй като е относим към самите изпълнителни основания и подлежи на релевиране по специалния ред за тяхното оспорване. Оплакванията относно семейното положение на жалбоподателя и здравословното състояние на съпругата му не са без значение, но сами по себе си не водят до извод за недопустимост на всяко обезпечение върху сметката, а подкрепят необходимостта органът да подходи индивидуализирано при наличие на данни за специално защитени постъпления. В този смисъл и твърденията, свързани със социалното и семейното положение на жалбоподателя, следва да бъдат преценявани през призмата на принципа на съразмерност и защитата на несеквестрируемото имущество, като законът не изключва по принцип налагането на обезпечителни мерки, но изисква те да бъдат съразмерни и да не засягат средства, ползващи се със специална закрила срещу ринудително изпълнение. Доводът, че се касае за лична банкова сметка и че частичният запор създава реална опасност от лишаване на жалбоподателя от средства за съществуване, също не обуславя сам по себе си незаконосъобразност на мярката, тъй като законът допуска налагане на запор върху такива сметки при наличие на публични задължения, но изисква той да бъде съобразен с обхвата на несеквестрируемото имущество и да не засяга средства, ползващи се със специална закрила.

Настоящият състав намира, че правилното разрешение в случая е не пълна отмяна на обезпечителната мярка изобщо, а отмяна в частта, в която запорът засяга постъпилите и постъпващи по сметката на жалбоподателя суми от Държавен фонд „Земеделие“. В останалата част липсват данни мярката да е незаконосъобразна, доколкото изпълнителното дело е образувано за действително съществуващи и подлежащи на събиране публични вземания.

По изложените съображения съдът приема, че Решение № ПИ-20/27.01.2026 г. на директора на ТД на НАП – С. следва да бъде отменено, като вместо него съдът следва да постанови отмяна на потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250022-022-0132979/11.11.2025 г. в частта, в която наложеният запор върху платежната сметка на жалбоподателя в „Обединена българска банка“ АД засяга постъпилите и постъпващи по нея суми от Държавен фонд „Земеделие“, а жалбата в останалата част следва да бъде отхвърлена.

По отношение на разноските съдът съобразява, че жалбоподателят изрично е заявил в жалбата си, че не претендира разноски. Следователно в негова полза такива не следва да се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 2 и ал. 4 ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-20/27.01.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С..

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250022-022-0132979/11.11.2025 г., издадено от главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., В ЧАСТТА, в която наложеният запор върху наличните и постъпващи суми по платежната сметка на А. С. Н., ЕГН [ЕГН], открита в „Обединена българска банка“ АД, засяга сумите, постъпили и постъпващи по нея от Държавен фонд „Земеделие“.

На основание чл. 197, ал. 4 ДОПК решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: